Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23. Den 1ste September 1882. 31te Aargang.

Johannes den Døber.

Af Profeten Joseph Smith.

(Efter Mill. Star.)

Denne Tale blev afholdt i Navoo Tempel den 29de Januar 1843. Eftersom den ikke blev nedskreven af en Hurtigskriver, saa er den selvfølgelig en indholdsrig Forkortelse, ligesom næsten alle hans Taler ere; men ikke desto mindre ere de end korrekte, saavidt de naa.

Efterat have læst Lignelsen om den forlorne Søn, og gjort nogle indledende Bemærkninger, sagde jeg, at der vare to Spørgsmaal, hvilke vare blevne rettede til mig, angaaende det Emne jeg omtalte sidste Søndag, og som jeg havde lovet at besvare offentlig, og vil derfor nu afbenytte denne Leilighed. Første Spørgsmaal. Dette Spørgsmaal opstod fra Jesu Ord: „Iblandt dem, som var født af Kvinder, er ingen større end Johannes den Døber, men den Mindste i Himmerigets Rige er større end han." Hvorledes er det, at Johannes var betragtet som een af de største Profeter? Hans Mirakler kunde ikke have foraarsaget hans Storhed? Først, fordi han var anbetroet den guddommelige Mission at berede Veien for Herrens Ansigt; hvem havde et saa stort Hverv som dette enten før eller siden? Intet Menneske.

Andet. Fordi han blev anbetroet den vigtige Mission at døbe Menneskens Søn, hvem Andre havde den Ære at udføre dette? Hvem havde saa stort og herligt et Privilegium før? Hvem ledte Guds Søn ned i Daabens Vande og saa den Helligaand nedstige i en Dues Skikkelse, eller rettere — i et Symbol af en Due — som et Vidnesbyrd paa denne Administration? Tegnet i Dueskikkelse blev indstiftet før Verdens Skabelse, som et Vidne om den Helligaand, og det staar ikke i Djævelens Magt at vise sig i en Dues Skikkelse. Den Helligaand er en Personlighed og i en Persons Skikkelse. Den

indskrænker sig ikke til en Dues Skikkelse, men til Tegnet af en Due. Den Helligaand kan ikke blive transformeret til en Due, men Tegnet af en Due blev vist Johannes, for at bevise Gjerningens Ægtbarhed, efterdi Duen er et Symbol paa Sandhed og Uskyldighed.

Tredie. Fordi Johannes var paa den Tid den eneste retmæssige Administrator, holdende Fuldmagtens Nøgler i Rigets Affærer som da var paa Jorden; hvorfor Jøderne maatte enten adlyde hans Læresætninger eller ogsaa blive fordømte ved deres egen Lov; thi Jesus fuldkommede selv al Retfærdighed, i det han viste Lydighed til Loven som blev givet Moses paa Bjærget; og derved forherligede og ærede den, i Stedet for at opløse den. Zakarias Søn fraren Jøderne Nøglerne, Riget og Herligheden formedelst den himmelske Erklæring og Kaldelse. (Luk. 1, 13—17.) Disse tre Aarsager bevirkede, at han var den største Profet iblandt dem, som vare fødte af Kvinder (Luk. 7, 28.)

Andet Spørgsmaal: Hvorledes er det, at den mindste i Himmerigets Rige er større end han? (Johannes).

Som Svar herpaa sagde jeg: Hvem hentydede Jesus til som den Mindste i Himmerrigets Rige? Jesus var betragtet som En, der havde mindst Fordring paa en Andel i Guds Rige, og var som saadan som Profet, mindre forbunden med Guds Rige, som om han kunde have sagt: „Ham, som er betragtet for den Mindste iblandt Eder, er større end Johannes — nemlig mig selv.

Med Hensyn til den forlorne Søn bemærkede jeg, at dette var et Emne, jeg aldrig før havde omtalt; at det blev betragtet af mange som et af Skriftens mørke Udtryk; endog denne Kirkes Ældster have paatalt det meget, uden at følge nogen Regel for Udlæggelsen deraf. Hvad er Udlæggelsens Regel? Simpelthen, aldeles ingen Udlæggelse; forstaa det præsis som det læses. Jeg har en Nøgle, hvorved jeg forstaar Skriften. Jeg udforsker, hvad Spørgsmaalet var, som fremkaldte Svaret, eller foraarsagede, at Jesus yttrede denne Lignelse? Den er ikke national i sin Natur, den hentyder ikke til Abraham, Israel eller Hedningerne, i en national Egenskab, som Nogle have formodet. For at komme til Resultat om den rette Mening deraf, maa vi gaa ned til Roden, for at blive forvissede om, hvad der foraarsagede, at Jesus fremsagde denne Lignelse.

Medens Jesus lærte Folket holdt Toldere og Syndere sig nær til ham, og Farisæerne og de Skriftkloge knurrede og sagde: „Denne annammer Syndere og æder med dem," dette er Nøgleordet, hvilket afslører Lignelsen om den forlorne Søn. (Luk. 15.) Det blev givet som Svar paa Farisæernes Spørgen og Knurren, i det de besværede sig selv, fandt Feil ved ham, sigende: „Hvorledes er det, at denne Mand, som mener sig at være stor, æder og drikker med Toldere og Syndere?" Jesus kunde vel have fundet en Maade paa at illustrere denne Sætning, om han havde havt til Hensigt at hentyde til en Nation, eller Nationer, men dette gjorde han ikke; men derimod hentydede han til Mennesker i en individuel Egenskab og al overdrivende Forklaring desangaaende, er blot Tomhed.

„Denne annammer Syndere og æder med dem."

„Men han talede denne Lignelse til dem og sagde: „Hvilket Menneske af Eder, som haver hundrede Faar og taber et af dem, forlader ikke de ni og halvfemsindstyve i Ørkenen, og gaar bort efter det tabte, indtil han finder

det, og naar han haver fundet det, lægger han det paa sine Skuldre med Glæde. Og naar han kommer hjem, sammenkalder han Vennerne og Naboerne, og siger til dem: „Glæder Eder med mig, thi jeg haver fundet mit Faar, som var tabt. Jeg siger Eder: Saaledes skal der være Glæde i Himmelen over en Synder, som omvender sig, mere end over ni og halvfemsindstyve Retfærdige, der ikke have Omvendelse behov." De ni og halvfemsindstyve Faar, fremstiller de ni og halvfemsindstyve Farisæer og Sadusæer; som om Jesus kunde have sagt: „Hvis I Farisæer og Saducæer ere i Faarestien, da har jeg ingen Brug for Eder; jeg er udsendt for at opsøge det fortabte, og naar jeg har fundet det, vil jeg tage Vare paa det, og foraarsage Glæde i Himmelen. Dette mener, at opsøge nogle faa Individer, eller rettere: En stakkels Tolder, hvilken Farisæerne og Saducæerne ikke kunde fordrage.

Han gav dem ogsaa en Lignelse om Kvinden med de ti Penninge: Eller hvilken Kvinde, som haver ti Penninge, om hun taber een Penning, tænder ikke et Lys, og feier Huset og søger med Flid, indtil hun finder den? Naar hun saa haver funden den, sammenkalder hun Veninderne og Naboerskerne og siger: „Glæder Eder med mig, thi jeg haver fundet en Penning, som jeg tabte. Saaledes siger jeg Eder, skal der være Glæde for Guds Engle, over een Synder, som omvender sig; — mere end over ni og halvfemsindstyve Personer, som ere selvretfærdige. — De ville blive fordømte alligevel, I kunne ikke frelse dem.

Beboede Verdener.

(Efter Mill. Star.)

Ere Stjernerne beboede? Er et Spørgsmaal, der ofte er bleven gjort af Publikum, saa vel som af Videnskabsmænd, men der er endnu intet oplysende Svar fremkommet fra Astronomer, hvilke dog formodes at vide mere om Verdenerne, som bevæge sig regelmæssigt paa deres Omløbsbane, og forskjønner Himlens forunderlige Hvælving — end Folk i Almindelighed. Dette Spørgsmaal opvækker leilighedsvis ualmindelig Interesse, og Tid efter anden foraarsage ny Opdagelser, eller Forandringer i de allerede vedtagne Theorier, at der opstaar en fornyet Attraa efter et tilfredsstillende Svar.

Den Formodning, at den kongelige Direktør for Observatoriet i Milan, skal have opdaget Kanaler paa Planeten Mars, har bevirket nøiere Efterforskning i saa Henseende. Denne Interesse er endmere bleven forøget derved, at man under Jagttagelsen af den totale Solformørkelse 17de Mai d. A. i Øvre Ægypten, i den klare og tynde Luft ganske uventet opdagede en Atmosfære om Maanen. Paa Spørgsmaalet: er Maanen beboet? Har Astronomerne paa det bestemteste givet et benægtende Svar. Man pleier at være af den Mening, at Maanen er en død Verden, blottet for Atmosfære, Fugtighed, Planterige og følgeligvis ogsaa blottet for Indbyggere. Videnskabsmænd fortælle Historien om Maanens Aftagen med ligesaa stor Vished, som om de havde seet den hentørre og uddø. Vel have de Meningsforskjel med Hensyn til den Tid, da den aandede for „sidste Gang," og modtog sin endelige Dom; men med Hensyn til det

virkelige Fakta, ere de ligesaa sikkre i deres Sag som en theologisk Kjætterbrænder, var om Rigtigheden af sine Læresætninger i Inqvisitionens Tid, og hvem som for et Par Uger siden turde vove at betvivle Ovenstaaende, vilde af Astronomerne være bleven betragtet med Medynk, om ikke ligefrem med Vrede.

Dersom den ny Theori, (nemlig at Maanen har en Atmosfære) befindes at være rigtig, — de franske Jagttagere synes ikke at nære nogen Tvivl derom, — da bliver jo Theorien om en død Maane til bare „Maaneskin" en Slags videnskabelig Affindighed." Som saadan er Professor Proctors' Bestemmelser og Beregninger, hvilke han ved sit Foredrag i denne Stad (Saltsøstaden) søgte at gjøre gyldige ved den Paastand, at Maanen er underkastet en saa brændende Hede, og bidende Frost af Mangel paa Atmosfære, at ingen levende Skabning af nogen Slags, kunde udholde dens Temperatur, endog i et Øieblik aldeles værdiløse og ugrundede. — Det synes nu som om baade Spektroskopen og Teleskopen begge bære Vidnesbyrd om Astronomernes Upaalidelighed. I det Tilfælde, at der findes en lunatisk Atmosfære, kunde der maaske ogsaa existere et Plante- og Dyrerige af samme Beskaffenhed, og ogsaa mere end „Een Mand i Maanen" Maaske Kanaler existerer der, ligesaa vel som paa Planeten Mars, saa vel som andre Arbeider af en industriel og kommerciel Beskaffenhed, hvilket er meget sandsynligt, hvis hin Klode beboes af en Gren af den samme Familie, som bebo Moder Jord.

Professor Langleys Jagttagelser paa Toppen af Mount Whitney Colorado, Nord. Am., 15,000 Fod over Havfladen, har haft til Følge, at man er kommen til Slutninger, som hvis de befindes at være korrekte, vilde modificere de bestaaende Meninger, angaaende Temperaturen paa Planeter, der befinde sig i lang Afstand fra Solen. Det synes, som om Jordens Atmosfære egner sig vel for Indsugningen af visse Straaler, som udgaa fra Solens Kredsbane, eller rettere — usynlige Straaler, hvilke udslynges fra Solens Farvebillede. Disse ere ifølge Prof. Langleys' Paastand, Plante- og Dyrerigets virkelige Livskilde, saa vel som Oprindelsen til de meteorologiske Forstyrrelser, hvilke foruroliger denne Planet (Jorden). Det formodes i Almindelighed, at de fjerneste Planeter modtage saa ubetydelig en Andel af Solheden, at det vilde være umulig for nogen levende Skabning at kunne existere der; men det er meget sandsynligt, at deres Atmosfære er af en saadan Beskaffenhed, at kunne tilsuge og bibeholde de fine „usynlige og livsgivende Straaler", og uagtet de saaledes kun modtage en fortyndet Solvarme, og endskjøndt paa saa umaadelig en Afstand fra Solstraalernes Centrum, alligevel erholde livgivende Egenskaber, som nødvendigvis udfordres til Planters, Dyrs og Menneskers Existence.

Idet hine Videnskabsmænd erklære visse Planter, som aldeles usikkede til Understøttelsen af det menneskelige Livs Existence, er der endnu en anden Ting, hvilke de ikke synes at tage i tilbørlig Betragtning; nemlig Muligheden af at Mennesker og Dyr, saa vel som Planeter maaske kunne existere der, under en hel forskjellig Legemsbeskaffenhed, end Tilfældet er med vor Jord og dens Beboere, og som saadan ogsaa være i Stand til at kunne udholde de Klimaforholde eiendommelige for hine Planeter. Denne Jords Beboere, under Ækvator, saa vel som disse ved begge Polerne, med deres respektive Dyre- og Planteliv, trives alle under meget forskjellige Til-

stande; saaledes kunne ogsaa Planeters Opholdssteder — hvad enten fjernt eller nær fra Solen — være af en saadan Beskaffenhed, som er skikket til Menneskers, Dyrs og Planters forskjellige Slags i nogle Henseender være lignende og i andre forskjellige til Beboernes paa denne lille Klode, saa vel disse, som opholde sig paa det Tørre, som disse, der leve i det salte Dyb.

Uagtet den saakaldte „Videnskabs" formodede Vished, er dog een Ting ganske vist, nemlig, at een Tidsalders vedtagne og anerkjendte Læresætninger, blive ofte total, kuldkastede formedelst en andens Opdagelser og Modsigelser; og det, som i Dag antages for bevisligt, bliver maaske i Morgen modbevist som falskt; og de skinnende Verdener, som omdreies i deres mægtige Omløbsbane, hver bidragende sin Part til Bevarelsen af det Systems Ligevægt, til hvilket de høre, ere ligesaa mulige at være Hjem og Opholdssteder for menneskelige Væsner — en Del af den universale Faders Familie — som at være tomme Masser, omdreiende sig paa sine Axer, svævende omkring Solen, — blottet for Intelligence, Nytte eller Hensigt.

De Sidste Dages Hellige have med Hensyn til dette Emne, Fordel af en lille, men vigtig Oplysning, hvilken de have modtaget fra al Oplysnings Kilde. Den er bleven meddelt af Ham, som skabte Verdenerne, som kjender deres Tider og Aarstider, deres Elementer og Beskaffenhed, deres Alder og Bestemmelser. Han, som kalder deres Navne, fatter og beskuer ethvert ubetydeligt Støvgran, som forenes med deres Sammensætning. I et Syn, givet til Joseph Smith og Sidney Rigdon i Hiram, Portage Co. Ohio den 14de Febr. 1832 blev givet et Glimt af Verdenernes Hensigt og Øiemed. De saa Sønnen Jesus Christus ved Faderens høire Haand og de hørte en Røst fra det Høie bevidne, at han er Faderens Førstefødte, samt at

„Ved Ham, og formedelst Ham, og af Ham, vare og ere Verdenerne skabte og Indvaanerne derpaa Sønner og Døttre avlede til Gud."

I Pearl of great Price, findes en Optegnelse af Herrens Ord til Moses, og ligeledes til Enoch og Abraham, hvilke aabenbare mange Ting angaaende Verdenerne og deres Skabelse. Enoch saa Guds Zion, de „rene af Hjærtet", hvilke Gud havde taget fra „alle de Skabelser" han havde skabt. Ligeledes viser ogsaa Aabenbaringen om celestialt Ægteskab, Guds Hensigter med Verdenernes Skabelse at blive befolket af hans Børn, til deres egen Erfaring, og Herliggjørelse af Ham selv. Ved disse og andre Tilkjendegivelser lære vi at Stjerneverdenerne ere indrettede til Boliger for Universets Faders Børn i de forskjellige Grader af deres Fremadskriden til Hans Fuldkommenhed, som er Ophav til deres Existence, alles Regent og Skaber.

Der gives celestiale, terrestiale og telestiale Legemer; og den Herlighed, som hver besidder, er eiendommelig i sig selv. Der ere Verdener, afpassede til Opholdssted for Individer i hvilken som helst af nævnte Stillinger, med Forskjelligheder og Grader i hver Grad. Nogle ere i Stand til at kunne bo i Herlighed, hvilken vilde være en fortærende Ild paa denne endnu uforherligede Klode. Andre bo i det yderste Mørke, banlyste fra den Almægtiges Nærværelse og Kundskab, og fra den overveiende Virksomhed, som frembringer Lys, Liv og Skjønhed, i deres tiltalende Former; men i og ved og omkring alle disse Ting er den evige uskabte Kraft, hvilken er Ophav til al Intelligence, Lov og Herlighed. Hans Aand og Kraft, som sidder paa sin

Throne, i Evighedens Skjød midt i sine Skabelser.

Iblandt Skabelsernes store Familie, er denne lille Klode (Jorden) kun en Ubetydelighed, og dens Millioner Indbyggere, blot nogle Faa, iblandt de utallige Myriader af Kongeriger og Herligheder, hvilke gjennem den Almægtiges Domæner mulctipliceres i den Grad, at Tal ere ude af Stand til at kunne beskrive Antallet af deres Begyndelse, og selv den mest anstrængende Forestillelsesevne formaar ikke at udgrunde Udstrækningen og Forskjelligheden af deres Magt og Rum.

Verdenerne ere beboede i millionvis, de udgjøre Beboelsesstederne for Guds Børn; deres Fødesteder, Prøvesteder, Fangesteder, Aandeverdener, Paradiser, Helveder; de Opstandnes Hjem, forherligede Sole for de Fuldkomme, og Celestiale; alle bevægende sig i deres respektive Kreds, styrede ved vedtagne Love, som ere afpassede for deres (Verdenernes) og Beboeres Tarv. Jorden er kun et ubetydeligt Legeme af Støv, sammenlignet med de Mangfoldigheder af Kloder, blandt hvilke den Mægtige regjerer, styrende Alle, og afpasser deres Bestemmelser til Udførelsen af Hans store Hensigter i Henseende til hans lydige Børns Oplysning og Ophøielse, i hvilket er Fortsættelsen af Hans evigvarende Herlighed.

Tale af Præsident John Taylor,

afholdt i Aarskonferencen i Saltsøstaden, den 9de April 1882.

(Efter Deseret News.)

(Fortsat fra Side 343.)

Som amerikanske Borgere, staa vi stolt og mandigt befæstede paa Konstitutionens hellige Garantier; dette Dokument, som uagtet det giver Præsidenten, Kongressen og Rettens Betjente Magt og Previlegium foreskriver ogsaa udtrykkelig at: „Den Magt, som ikke delegerer de Forenede Stater ved Konstitutionen eller ved denne forbudt at bibeholdes af Staterne, er reserveret til de respektive Stater eller til Folket."

Jeg har hørt britiske Statsmænd prale af at saasnart, som en Slave satte sine Fødder paa engelsk Grund ere hans Lænker brudte, og han en fri Mand. Det er ogsaa Amerikanernes stolte Paastand, at deres Flag vaier for Alle; men medens Kongressen fordrer Ret til Lovgivning og Herredømme i Territorierne, maa ogsaa bemærkes, at med denne Ret og Herredømme staar ogsaa Manddom, Frihed og amerikansk Borgerskab i Forbindelse. Vi behøve ikke at nære nogen Frygt, eller skjælve i Knæerne ved disse Forsøg, der gjøres paa at frarøve os den Frihed, som Gud har skjænket os; om vi blot ville gjøre hvad Ret er, da vil Gud bevare os. Jeg føler taknemmelig for at kunne sige, at I gjøre omtrent, hvad I vide at være ret, saa vidt som I kjende; der existerer dog mange Ting iblandt os, som ere urigtige og naragtige, men i Almindelighed søge I at frygte Gud og holde hans Bud. Nu værer gode imod Eders Hustruer, men underkast Eder ikke Edmundslovens Forskrifter mere end nødvendig, undgaa alle haarde Udtalelser og usømmelige Foretagender, værer forsigtige i alle Eders sociale Affærer; værer snilde som

Slanger og enfoldige som Duer. Som Svar paa det Spørgsmaal: „Hvad ville Mormonerne nu gjøre ved deres Hustruer og Børn, naar denne Lov træder i Kraft?“ — Jage dem ud paa Gaden ligesom vi gjøre ved vore Skjøger! Dette Spørgsmaal rettedes til en Herre i Washington, som atter fortalte det til mig; men jeg siger Eder i Herrens Navn, at vi ville aldrig gjøre noget Saadant, og lad al Israel sige Amen (Forsamlingen, en 14,000 Personer, svarede Amen). Vi ville blive vore Pagter tro og Konstitutionen vil assistere os deri; denne Grundlov bemærker blandt andet, at: Kongressen skal ingen Love udgive, som ophæver indgaaede Løfter eller Kontrakter.

I have indgaaet den Kontrakt, at være forenede med Eders Hustruer for Tid og Evighed, derfor vilde det ikke være rigtig for os at bryde en konstitutionel Lov, vilde det? Vi kunne ikke tilsidesætte vor Ære og bortkaste vore Principper; og hvad enten Andre kunne forunde os Frihed, kunde vi forunde den til dem, og til alle Mennesker. Vi ville blive vore Hustruer tro, trøste og opholde dem, staa ved deres Side gjennem baade Tiden og Evigheden, medens Andre vride sig under Guds strænge Vrede. Hvilken som helst Mand, der undertrykker sin Hustru, eller formedelst sin Magt mishandler hende, er ikke værdig en Plads i Jesu Christi Kirke og lad Forsamlingen sige Amen. (Forsamlingen gjentog Amen.)

Nu hvad ville vi gjøre i vore Forbindelser med de Forenede Stater? Vi ville adlyde Lovene ligesom før, og blive ligesaa tro, som vi have været. Vi ville forsvare vore Principper, leve efter vor Religion, holde Guds Befalinger og adlyde enhver konstitutionel Lov, følgende den Retning, som Herren vil udpege i enhver Henseende. Brødre og Søstre: maa Gud velsigne Eder, og lede Eder paa Livets Vei og give Eder Visdom. Føl rolige og stille, alt er vel i Zion. I behøve ikke at frygte, som om noget ualmindeligt skulde ske; vi have mødt saadanne Ting før og kunne møde det igjen; Gud har befriet os før og vil atter igjen befri os; han vil atter udfri os om vi blot sætte vort Haab til ham og forblive tro til vore Pagter, som vi have gjort med ham. Vort Haab er til Gud. I have før hørt mig sige: Hosiana Gud Herren den Almægtige regjerer! og om denne Forsamling føler, ligesaa, ville vi i Forening udraabe som med en Mund. (Forsamlingen gjentog derpaa efter Taleren): Hosianna! Hosianna! Hosianna! til Gud og Lammet, forevigt og evigt, Verdener uden Ende Amen! Amen! og Amen!

Emigrationens Afgang. Den 28de August, havde vi den Glæde at byde Farvel til dette Aars anden Emigration af Sidste Dages Hellige fra Skanndinavien. Allerede tidlig om Morgenen, begyndte man at samles ved Skibsbroen, og Antallet forøgedes bestandigt, saa at ved den Tid Damperen afgik, havde en betydelig Menneskemasse, bestaaende af Slægtninge og Venner og fordums Bekjendte, forsamlet sig for at byde Farvel til disse, der havde til Hensigt at forlade sine Hjem i Norden, for at begive sig til det Land, hvilket blev Gjenstanden for deres fremtidige Haab og Opholdssted, i det de annammede Aanden af Jesu Christi Evangelium. Det var derfor med Følelser af Glæde, at Venner skiltes med de Ord: „Haaber snart at skulde mødes igjen.“ Selskabet, som bestod af 292 Sjæle og sex hjemvendende Missionærer, under Ledelse af Ældste H. J. Christiansen, afgik pr. Dampskib „Argo“ Efterm. Kl. 1. Vi ønske dem af ganske Hjærte en lykkelig Reise, at Herren vil føre dem lykkeligt og vel til deres Bestemmelsessted, Josefs Arveland.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Venskab.

(Efter Mill. Star.)

En af de største Velsignelser, et Menneske kan rose sig af i dette Liv, er at have en sand, og trofast Ven. Ligemeget hvad Prøver og Gjenvordigheder man tilfældigvis maa møde, og ligegyldig hvad Tanker og Meninger Andre end maatte have, saa har man dog den store Tilfredsstillelse at vide, at man eier en Ven, — En, som kan sætte sig ind i Ens Sorger, og afhjælper og trøster under prøvende Omstændigheder, udgyder Balsom i blødende Saar, og foraarsage, at Sindsro og Glæde atter kunne vende tilbage. Det er en himmelsk Trøst, som foraarsages ved en Vens Raad og Sympati; det fylder Sjælen med overmaade Glæde, og skaber nyt Haab og Mod i den Nedbøiedes Hjærte. Sand Lyksalighed bestaar ikke i at eie en Mængde Venner, men i Valget og Værdien af saadanne. Intet uden Dyd og Venskab er virkelig værdifuldt, og i Sandhed, Venskab er i sig selv blot en Part af Dyden. Men hvormange besidde disse skjønne Egenskaber i deres Natur? Hvormange skjænker dem den allermindste Tanke? Et Menneske, der i Virkelighed besidder disse noble Karaktertræk, er et Sindbillede paa sand Storhed. Et saadant Menneske udspreder Trøst og Glæde blandt sine Omgivelser, hvor som helst det gaar, i den Grad at Fjender ombannes til Venner, og Had ligefrem omskiftes til Kjærlighed.

Sand Venskab mellem Mand og Mand er ophøiende og udødelig; det er denne hellige Egenskab, som det tillades Menneskene at komme i Besiddelse af, for at kunne gjøre godt imod sine Medskabninger.

Men der gives Tider, da disse, hvem man tænkte at være sine Venner, ville forlade os, og dette Stød er det „smerteligste af alle“. Vi kunne finde os i Sorgens Skjæbne, og overvinde Trængsler og Møie, men naar Venner, een efter een vende os Ryggen, da begynder man at gjøre sig selv den Forestilling, at der er Intet i Venskab alligevel, men at det er ligesom Duggen, der forsvinder for Solens Straaler; — hurtig til at fremkomme, og hurtig til at forsvinde! I et saadant Tilfælde føler man sig ligesom et forladt Barn: Ingen til at give Raad, ingen til at række en hjælpende Haand, ingen til at meddele et trøstende Ord, ingen god Samaritan til at udgyde den lægende Olie, men aldeles overladt til sig selv, til at fægte i Striden. Naar saa Prøven er forbi, hvor snart begynde Vennerne da ikke at vise sig igjen? Det varer ikke længe, før de „forestille“ sig som ligesaa gode som sædvanligt. Men er saadant Venskab værd at tage Notits af? Er det en Tanke værd? Nei, det er blot Forestillelse! Hvad gavner Forestillelse i Modgang? Ligesaa meget som for den Hungrige at fødes med Vind.

Tilfældigvis hænder det i Livet, at en Person ved et Feilgreb, kan komme paa Nippet til at forlise sin gode Karakter; det er i et saadant Tilfælde at man skatterer en Vens Værdi. Man føler da, at man har Nogen, hvortil man kan

udfolde sine Tanker, aabne sit Hjærte og vælge saadanne Raad som kan give Trøst og fornyet Mod. Der gives dog dem, som naar et Individ foretager et Misgreb i Livet, ere de første til at unddrage Venskabets Haand, og laane Bagtalelse sin Tunge til at neddrive hans Karakter; uden at ihukomme, at „Kjærlighed skjuler Syndernes Mangfoldighed", men gjør sig den Tanke, at han burde være fuldkommen. En Mand maa have udført Hundrede og een gode Gjerninger, men fordi han tilfældigvis begaar en Feil, — maa hans Karakter sønderrives, og ligesom overlades til sig selv, lig en fremmed i en øde Ørk; men en sand Ven forlader aldrig en Broder i Fortvivlelse; han er den første til at staa ham bi, og forbliver hos ham til det sidste.

Nægt aldrig at række en Person en venlig Haand, uagtet han maaske kunne synes at være uvis, og handle forkert, saa hjælp ham alligevel fremad, og —

Skjøndt Dig synes hans Karakter
Formentlig gode Sider mangler,
Kan Godt om det Du ei tale, naar han er nær,
Tal ei Ondt om det til Andre.

De Raad og trøstende Ord, en Person erholder fra en Ven, naar man er underkastet Sorg og Modgang, ville aldrig blive forglemte, men de ville ligesom Monumenter grundfæstede paa Tidens Grunvold, aldrig blive udslettede af Livets Strøm, som udtømmes i Evigheden.

Konferencemøder.

Dette Efteraars Konferencemøder ville blive afholdte som følger:

Gøteborg	23.—24. September.
Christiania	30. September — 1. October.
Stockholm	7.— 8. „
Aalborg	14.—15. „
Aarhus	21.—23. „
Kjøbenhavn	28.—29. „
Malmø	4.— 5. November.

Ankomst og Beskikkelse.

Ældste Emil Andersen, fra American Fork Utah Co., ankom hertil om Morgenen den 21de August efter en lykkelig Overreise, og vi byde ham hjærtelig velkommen. Ovennævnte Ældste, beskikkes til at arbeide som Missionær i Kjøbenhavns Konference, under Bestyrelse af sammes Præsident.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

De tolv apostoliske Dommere.

(Fra »Millennial Star«.)

(Fortsat fra Side 351.)

Simon Peter, der var den øverste iblandt de Tolv, og som reiste omkring og forkyndte Evangeliet tilligemed Jesus, er den sidste som vil blive Gjenstand for denne Afhandling.

Simon, hvilken var hans originale Navn, blev født i Bethsaida Galilæa. Han og Andreas — som ogsaa var af de Tolv — vare Jona Sønner. Han var en Fisker af Profession, og fulgte denne Levevei, indtil han blev kaldet til at være „Menneskefisker". Idet han blev underrettet af sin Broder Andreas, om at de havde funden „Messias" og af sin Broder fremstillet for denne, gjenkjendtes han strax af Jesus, der hilsede ham som følger: „Du er Simon Jonas Søn, Du skal blive kaldt Kephas, hvilket naar det udlægges, betyder en Klippe." — Ordet Kephas er syrisk og betyder en Sten eller Klippe, hvilket Sprog nogle af Jøderne talte paa hin Tid. Paa græsk er han kaldet Petros, hvoraf kommer Ordet Peter, hvilket har den samme Mening. Paa den Tid, da Herren udvalgte sig tolv Apostle iblandt sine Diciple, var Simon Peter een, og den første i deres Antal. I Lukas 6, 12—16 læses følgende: „Men det begav sig i de Dage, at han gik ud til Bjærget at bede, og han blev Natten over i Bønnen til Gud. Og der det blev Dag kaldte han sine Diciple frem, og udvalgte tolv af dem; hvilke han og kaldte Apostler. 1 Simon, hvilken han ogsaa kaldte Petrus, og — 2 Andreas hans Broder, — 3 Jakobus, og — 4 Johannes, — 5 Philipus, og — 6 Bartholomæus, — 7 Mathæus, og — 8 Thomas, — 9 Jakobus Alphæi Søn, og — 10 Simon, som kaldes Zelotes, — 11 Judas, Jakobi Broder, og 12 — Judas Ischarioth, den, som og blev en Forræder. Men vi finde, at hans første Kaldelse som Dicipel og Efterfølger af Jesus, var efter at han var bleven bekjendt med denne, medens han fiskede ved Galilæa Sø. „Men der Jesus vandrede ved den galilæiske Sø, saae han to Brødre, Simon, som kaldes Petrus, og Andreas, hans Broder, hvilke kastede Garn i Søen, (thi de vare Fiskere). Og han sagde til dem: „Følger mig, saa vil jeg gjøre Eder til Menneskefiskere." Men de forlode strax Garnene og fulgte ham." Mat. 4, 18. Denne Apostel beviste uden al Tvivl stor Nidkjærhed og Trofasthed i sin Kaldelse som Dicipel, førend han blev kaldet til en Apostels ansvarsfulde Embede, thi han var bekjendt for at være en god og varmhjærtet Mand, der elskede Christus og hans Sag. Han var en Mand, som ogsaa besad stor Tro, hvilken gaves tilkjende, idet han forsøgte paa at gaa paa Vandet, ved det Tilfælde, da Diciplene en Nat seilede over Søen. Han var ogsaa en af de Tre, der var med Frelseren, idet han blev forklaret paa Bjærget, da han var omgiven af Herlighed, og Moses og Elias talede med ham; han var ogsaa en af de Tre, som var tilstede ved Herrens Angest og Kvaler om Natten i Getsemane Have.

Peter var den Apostel, hvilken, da Jesus grebes af Ypperstepræstens Tjenere drog sit Sværd og afhuggede Øret af een af dem, hvorfor Jesus sagde til ham: „Stik Dit Sværd i Balgen, skal jeg ikke drikke den Kalk, min Fader gav mig? Peters bitre Fortrydelse i at fornægte

sin Herre, og hans paafølgende Trofasthed, forbyder videre Omtale angaaende denne Gjenstand. Det er meget sandsynligt, at Peter forblev i Jerusalem efter Herrens Korsfæstelse, eftersom baade han og Johannes begge løb til Graven, efterat de af Maria vare blevne fortalte, at Herrens Legeme ikke var der, og Peter var den første, som traadte ind i Graven, hvor han fandt Linnedklæderne, hvilke havde været paa Legemet; og det formodes ogsaa, at han var den første Apostel, der saa Herren efter hans Opstandelse, da det antages han var den ene af de To Disciple til hvem Herren talte paa Veien til Emaus. Til denne Apostel var det Jesus profeterede med Hensyn til hans Martyrdom, sigende: Sandelig, sandelig siger jeg Dig, da Du var ung bandt Du op om Dig og gik hvorhen Du vilde, men naar Du bliver gammel, skal Du udrække Dine Hænder, og en Anden skal binde op om Dig og føre Dig der Du ikke vilde; men dette sagde han for at betegne med hvad Død han skulde dø. Denne Apostel var ogsaa En af disse, som bevidnedeHerrens herlige Himmelfart,og hvilken tilligemed de øvrige modtog, følgende Fuldmagt: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen, hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke troer, skal fordømmes." Den næste vigtige Tildragelse i Peters Liv var hans kraftige og overbevisende Tale paa Pintsefesten, da den Helligaand blev udgydt i saa rigt et Maal, at ikke mindre end femten a sexten forskjellige Folkeslag forstode deres Tale, og man seer, at ikke mindre end tre Tusinde paa den Dag lode sig døbe. Det fortjener ogsaa at bemærkes at Peter var den Apostel, som helbredede den lamme Mand, der sad ved Templets Dør, hvorved henved fem Tusinde erholdt Troen, formedelst Guds vidunderlige Kraft; men desuagtet finder man at Folkets store Masse i hiin Tid ligesom nu, ikke omvendte sig endskjøndt Guds Sandhed blev tilkjendegivet i saa høi en Grad, at Apostlene bleve fængslede til den paafølgende Dag; der gives desforuden mange Tilfælde, hvor Petrus' mærkelige Helbredelsesgave lægges for Dagen, hvorom Apostlenes Gjerninger give Beretning. En mærkelig Begivenhed omtales i denne Apostels Liv, som ikke bør undlades at bemærke, nemlig hans Befrielse af Fængslet ved Engelens Haand, omtalt i Ap. Gjer. 12, 7—13.

I Keiser Neros' Regjeringstid steg Forfølgelsen til den Grad imod Apostlen Peter, at han omsider bevægede sig til at lytte til de Helliges Raad, nemlig, at søge Tilflugt for en Tid paa et sikkert Sted. St. Ambrosius paastaar, at da han ved Nattetide passerede gjennem Roms Porte, blev han mødt af Frelseren udenfor Staden, og idet Peter spurgte ham, hvor han gik hen, svarede han: „Til Rom, for at blive korsfæstet anden Gang", hvorpaa Peter vendte nedslaaet tilbage til Staden, hvor han tilligemed Paulus kastedes i Fængsel, hvor det formodes at han derpaa skrev sin anden Epistel. Efter en ni Maaneders Fængsling blev han dømt til at lide Døden paa et Kors; han blev bragt op til Toppen af Vatikan-Bjærget, hvor han blev korsfæstet med Hovedet nedad. Det synes, som om han havde udbedet sig denne Tilladelse af Betjentene, fordi som han mente ikke at være værdig til at blive korsfæstet paa samme Maade som sin Herre og Mester. Man paastaar, at hans Legeme blev balsameret og begravet ved Siden af den appiske Vei, nmtr. to Mile (eng.) fra Rom. Saaledes endtes en stor Apostel og Profets jordiske Løbebane, — en kjærlig Efterfølger af Jesus, —

en ivrig og trofast Evangeliets Forkynder, og Martyr for Sandhedens Skyld, hvis Previlegium, det vilde blive, at dømme Israels Stammer, paa Herrens anden og herlige Tilkommelses Dag.

Ifølge Dr. E. Hagerups Historie, Arendal 1760, skal baade Peters og Paulus' Martyrdom være bleven udført paa een og samme Dag — nemlig den 29de Juni 69 e. Chr. — Paulus halshuggedes. Det paastaas, at deres Død skal være afstedkommet paa Grund af at een af Neros' Medhustruer var bleven omvendt ved Paulus' Prædiken; desforuden at da Simon Troldkarl ved en vis Leilighed havde lovet at flyve op i Luften i Keiserens og Folkets Paasyn, mislykkedes dette, fordi Peter og Paulus havde bedet til Herren, at det maatte mislykkes ham, hvorved han paa denne Maade gjordes til Skamme.

Red.

Et forunderligt Værk.

(Efter Mill. Star.)

Den græske Filosof Plato, der levede fire Hundrede før Christi Fødsel, efterlod ved sin Død et Værk om Atlantis, en Ø i den vestlige Verden, hvor civilicerede Mennesker først trivedes, hvilke havde tildels været beskrevet af Solon fra Traditioner, hvilke denne havde gjort sig bekjendt med, gjennem Samtaler, med ægyptiske Præster og Sagnkyndige. Platos Værk, er i Almindelighed bleven betragtet som et mythologisk Legend; men en Udgave af det, er nylig bleven publiceret af Harper & Co. New York, i den Hensigt at bevisliggjøre Platos' Værk at være substantielt og paalideligt; nemlig, at en Levning af et vestligt Kontinent var kjendt til de Gamle under Navn af Atlantis; samt at det skulle efter al Sandsynlighed være den virkelige antiduvilianske Verden, Beliggenheden for Edens Have, omtalt i Bibelen, saa vel som Mythologiens hellige Guder; samt at Guderne og Gudinderne blandt de gamle Nationer vare simpelthen overdrevne og forstyrrede Sindbilleder paa de virkelige Guder fra Atlanlis, at dette Land var de aryanske, simitiske og turamanske Racers Sæde, at Atlantis blev nedsunken i Oceanets Dyb, og at kuns nogle faa Personer undkom, hvilke gav Verden Ideen om Syndfloden o. s. v.

Platos' Beskrivelse om hint Land er publiceret fuldstændig; dernæst er dets Troværdighed kriticeret og Bevislighed fremført fra den gamle Verdens Sø og Land, baade af Plante- og Dyreriget, som de ere fundne i nylig opdagede Fossils. Syndfloden, omtalt i Bibelen, samt de forskjellige Traditioner med Hensyn til Floden, er altsammen afbenyttet som Gjenstand for Omtale. En Mængde Beviser, samlede fra mange Nationer, Oldtidsindskriptioner, Hieroglyfer, Oldsager o. s. v. fra den østlige, saa vel som fra den vestlige Halvkugle; Ægyptens og Central Amerikas Pyramider, religiøse Emblemer, Mønter, Pottemagervarer, Vaaben, Redskaber fremstillet i Illustrationer, anføres paa en meget intresant Maade, og et stærkt Argument er anvendt som Bevis for Muligheden af Værkets Sandfærdighed.

Vi mene ikke at ville sige, at vi hylde Forfatteren Ignatius Donelleys Ideer, heller ikke ville vi gjøre nogen Forsøg paa at modsige dem. Bogen er vel Umagen værd at læse, og indeholder en stor Del nyttig Oplysning.

---

*) Forstenede Levninger af Dyre- og Planteverdenen.

Smaating.

(Efter «Mill. Star»)

Han, som foragter smaa Ting, skal omkomme lidt efter lidt. Sal. Præd.

Tilsidesættelse og Forsømmelse af Smaating, er den Klippe hvorpaa Flertallet af Menneskeslægten har stødt an. Det menneskelige Liv bestaar af en Følgerække af smaa Tildragelser, hvoraf hver særskilt er tilsyneladende af mindre Betydning; ikke desto mindre beror hvert Menneskes Lykke og Fremgang i Livet paa, hvorledes disse Smaating og Tildragelser, hvilke forekomme paa Ens Løbebane blive tagne i Betragtning, og skjænket den tilbørlige Opmærksomhed. Karakter er grundet paa Smaating — saadanne, som i Forretning blive behandlede paa en ærlig og ærbødig Maade. En Mands Held i Forretningslivet beroer paa hvad Opmærksomhed han skjænker Smaating. Den huslige Lykke og Velsignelse er for en stor Del Resultatet af, hvorledes Smaating blive arangerede, og baaret Omsorg for i Tide. En god Regjering kan ligeledes ene og allene blive vedligeholdt — ved vel regulerede Forsigtighedsregler — ved Opmærksomhed mod Smaating.

Den dyrest erhvervede Kundskab og Erfaring, er ligeledes Resultatet af Smaakunskaber og Smaaerfaringer, erhvervede paa den omhyggeligste Maade fra Tid til anden. Disse, som i Livet ikke avancere eller lære nogen Ting, eller samler sig den mindste Formue, og desaarsaget erklæres som gaaet „fallit" kunne regnes til den Klasse, der have forsømt Smaating. De samme Personer kunde maaske synes, at Verden staar dem imod, men de have i Virkeligheden været deres egne Fjender. Der har i umindelige Tider existeret en urokkelig Tro paa „god Lykke"; men denne populære Ide er ligesom mange andre af samme Slags, ved at gaa sin Undergang imøde. Overbevisning har for længe siden lært os, at Flid og Driftighed er Moderen til „god Lykke"; eller med andre Ord, et Menneskes Fremgang i Livet vil — næst Himmelens Velsignelser — blive i Forhold til dets Stræben, Industri og Opmærksomhed mod Smaating. Forsømmelige, ligegyldige og karakterløse Mennesker mødes aldrig med „god Lykke", af den simple Aarsag, at Følgerne af Flid og Stræbsomhed nægtes disse, som forsømme at tage de nødvendige Skridt for disses Opnaaelse.

Det er ikke Lykke, men Arbeide, der foraarsager Mænds Fremadskriden i Livet. En amerikansk Skribent siiger: „Lykke venter bestandig paa, at Noget skal ske; Arbeide med stærke Hænder, og skarpe Øine, foraarsager derimod at Noget sker. Lykke ligger i Sengen, ønskende, at Postbudet vilde bringe den glade Nyhed, at et Legat er i Vente; Arbeide stiller Klokken sex, og med den travle Pen, eller støiende Værktøi, lægger Grunden til fremtidig Velvære. Lykke græder, naar Arbeide fløiter. Lykke stoler paa Leilighed, Arbeide derimod paa Karakter; Lykke skrider nedad til Selvtilfredsstillelse, Arbeide derimod trænger sig opad, sigtende paa Uafhængighed og Selvstændighed.

Der gives i det huslige Liv mange Smaating, hvilke om de skjænkes tilbørlig Opmærksomhed, ville blive uundværlige til Bevarelsen af Helbred og sand LykSalighed. Rengjørelsen af Kjøkkentøi,

Møbler og alle huslige Gjenstande er tilsyneladende kun Nødvendigheder af en ubetydelig Karakter, men det endelige Resultat af det Hele er en Tilfredsstillelse — en Atmosfære — af saa stor en Vigtighed for Fuldkommelsen af det menneskelige Karakter. Den Luft, der cirkulerer i et Hus, kan synes at være af saa ubetydeligt Værd, at den næppe fortjener at omtales, paa Grund af at man øiner den ikke — og faa Mennesker fatte Nødvendigheden deraf. Dog, hvis man forsømmer Vedligeholdelsen af sund og ren Luft i vore Huse, ville vi ufeilbarlig komme til at lide for denne Forsømmelse. Lidt Snavs her og der, kan maaske menes at være upaaagtet, og tætlukkede Vinduer og Døre kunne ligeledes synes at bevirke lidt eller ingen Forskjel; men kan maaske lægge Grundvolden til en ødelæggende Feber; derfor ere den lille Smule Snavs og den lille Smule urene Luft i Virkeligheden alvorlige Onder. Saaledes kan den hele Husholdnings Affære enkeltvis betragtet — synes at være blotte Slaating; men disse kunne lede til alvorlige Resultater.

En Knappenaal er en lille Gjenstand i en Klædning, men Maaden, hvorpaa Klædningen ved dens Hjælp sammenholdes, kan tjene til at aabenbare dens Eiers sande Karakter, enten med Hensyn til Ligegyldighed eller Akkuratesse.

Tilsidesættelse af Smaating har været Middel til mange Riges Ruin, og forstyrret de bedste Foretagender. Skibet, som førte Kjøbmandens Varer mod Bestemmelsesstedet, forliste paa Grund af Ligegyldighed med Smaating ved dets Udrustning. Af Mangel paa et Søm i en Adjutants Hests Sko, blev baade Officeren og Hesten forlist — thi Fjenden fangede ham og dræbte ham; og af Mangel paa Adjutantens Budskab, forlistes baade dennes General og den hele Armee, af den lille Aarsag, at et Søm manglede i en Hestesko!

S. Smiles.

Foruden Ovenstaaende, vilde det være vel at erindre de gamle Ordsprog, som siger: Af mange Bække smaa kommer en stor Aa, — og at spare paa Skillingen, og lade Daleren gaa.

Red.

Hedengangne Veteraner.

(Fra Des. News og Mill. Star.)

Vort Samfund har i den senere Tid lidt et føleligt Tab, idet nogle af disse, som i dets tidligere Dage vare Evangeliets og Sandhedens Forsvarere, ere gaaede til Hvile hinsides Sløret; og paa Grund af den Tjeneste de have ydet vort Samfund, ville vi i Korthed omtale dem, som følger:

Biskop Alexander C. Pyper afgik ved Døden den 28. Juli d. A. Ovennævnte var født i Skotland den 18de Mai 1828. I sine Drengeaar annammede han Evangeliet, og i det han blev kaldet til at udsprede Sandheden i sit Fødeland, arbeidede han som Missionær en Tid, og døiede meget Ondt for Evangeliets Skyld. Emigrerede først til St. Louis, forblev der nogle Aar, reiste derpaa til Conncill Bluffs 1853, hvor han saa vel som i Florence fungerede som en dygtig Emigrations Agent. Ankom til Utah 1859, og drev for nogle Aar en kemisk Forretning. I Aaret 1874 valgtes han som Politimester i Saltsø-

staden, hvilket Embede, han beklædte til sin Død. Blev 1877 ordineret til Biskop og bestikket til at præsiderer over 12te Kvarter i Saltsøstaden.

Biskop Reuben Miller er ifølge Des, News af 2den Aug. ogsaa afgaaet ved Døden den 22de Juli d. A. Br. Miller blev født i Pensylvania 1811, var som bekjendt mange Aar Biskop i Millkreec Kvarter, hvilket Embede han beklædte til sin Død. Det fortjener at bemærkes, at han ved Tiltrædelsen af nævnte Embede gjorde følgende hjærtelige Bemærkning: „Brødre og Søstre! jeg fordrer ikke Eders Tillid, men jeg beder om Eders Medfølelse og Asistance, Eders Tillid venter jeg ikke at erholde før jeg har fortjent den, og dette vil jeg bestræbe mig for."

Mary Ana Young afgik ved Døden Aftenen den 27de Juni d. A. Bemeldte var den Kvinde, som delte Præs. Brigham Youngs Sorg og Glæde i hans første Manddoms Aar. Hun blev født i Ontario Co. New York Stat den 8de Juni 1803, annammede Evangeliet i 1832, blev af Sidney Rigdon ægteviet til Præs. B. Young 24de Febr. 1834. Deltog i Forfølgelserne i Missouri. Om Efteraaret 1839 blev hendes Mand kaldet til at tage en Mission til England, og maatte forlade hende tilligemed sex halvnøgne Børn i Fattigdoms Dybde; alt hendes jordiske Besiddelse paa den Tid var blot en god Ko, men desuagtet styrkede hun ham dog i at udføre det besværlige Kald.

Hariet Taylor afgik ved Døden den 17de Juli d. A. Ovennævnte blev født i England 30te Juli 1816, og annammede Evangeliet i Kirkens tidlige Dage. Reiste fra England tilligemed sine to Brødre til Vinterkvartererne. Fulgte med Pionererne til Utah 1847, og blev kort efter gift med Præs. John Taylor.

Blandede Nyheder.

Danmark. Idet et Tordenveir, 15. dennes, drog over Egnen mellem Aarhus og Skanderborg, iagttoges ifølge „Jyllp." af flere Folk et forunderligt Fænomen. Under en mørk Tordensky saas i sødvestlig Retning en svagt lysende Kugle i Størrelse noget mindre end Solskiven, og fra denne Kugle udslyngedes pludselig en lang, kulsort Røgstribe med lysende Gnister paa Kuglen ved Udstraalingen. Fænomenet varede 10 Min. De senere Dages Storme have ifølge „Ribe Amtst." fremkaldt et betydeligt Høivande, saa at Engene langs Vardeaaen ere blevne oversvømmede, og Græsgangene lide betydelig Skade, hvilket ogsaa er Tilfældet i Ribeegnen. Samtidigt have Havnene paa Østkysten havt et Lavvande, hvortil Ingen erindrer at have seet Mage.

Rusland. Ifølge Kors. til „Køln Zeit", har dette Land samlet en Hær paa 78,000 Md. i Kaukasien, og man nærer Frygt for en Krig med Tyrkiet.

Italien. Der er i den senere Tid forefaldet alvorlige Uroligheder. Dette gjælder især Stæderne, Canistro Casteldelmonte, Rocca Vivarre og Candela. Tropper ere affendte til Ordenens Oprettelse.

Tyskland. I Østprøisen afbrændte en stor Landsby fornylig ganske fuldstændigt. Ved Oversvømmelser er der anrettet betydelig Skade i Galicien.

England. Operationerne fortsættes i Ægypten. Ifølge Telegram tog Englænderne den 24. Aug. Tel-el-Kebir og gjorde 2000 Mand Fanger. Til Ægypten er nu ankommet 44 engelske Krigsskibe, deriblandt 22 af Englands største Pantserskibe. Denne Flaade indehaver 345 Stk. af det sværeste Skyts, med en Besætning paa 14,500 Md. Marineinfanteri og Matroser. Indtil midt i Aug. var der ialt ankommen 21,000 Mand. Tropper til Ægypten. Man kan gjøre sig et Begreb om Omkostningerne ved Alexandrias Bombardement, naar hvert Skud, der affyres fra „Inflixible" koster 25 Lstr. 10 Sh, og hvert, som affyres fra andre Pantserskibe 7 Lstr. — Mord og Voldshandlinger finde atter Sted i Irland.

Nord Amerika. I Omegnen af Salt River Mass. har Armeormen indfundet sig i stor Mængde. — En ødelæggende Storm besøgte Egnen omkring Lancaster Penn. den 20. Juli; mange kom til Skade. — En Vind og Hagelstorm har gjort uhyre Skade i Blak Hills Egnen Dacata. — En Tornado foer over Durham og Orange Co. N. Ca. — I Arizona og N. Mexico organiserer Folket sig i Masser for at udrydde Apache Indianerne. Opdagelse af rige Sølvminer har foraarsaget stor Opmærksomhed i Ny Mexico. — I Omegnen af Milwaukee Minn. drog et saa heftigt Uveir, den 4de Aug., at man i mange Aar ikke mindes dets Lige. — I Nærheden af Lansing Mich var Høsten den 7de August standset aldeles, paa Grund af vedvarende Regn, stor Skade blev tilføiet den ubjærgede Sæd, endog meget af den umeiede Hvede er spiret slemt. — Ved Green Creec Ohio bristede en Bro med et helt Banetog, ingen kom til Skade.

Mexiko Rep. En Jordrystelse fandt Sted den 19. Juli, som kun varede 2 Min. og 30 Sec. og lagde to Kirker i Ruiner i den sydlige Del af Landet. I Mexico faldt mange Mure, men intet Menneskeliv gik tabt. Der er ogsaa udbrudt en ondartet Syge, lig den gule Feber, ledsaget af Symptoner lig disse, som pleier at følge den sorte Død.

Syd Amerika. Præsidenten i Equador har gjort et Statskup, for at blive ved Magten. Som Følge deraf er der udbrudt oprørske Bevægelser flere Steder. Chili og Peru have optaget Kampen paany, men de første ere afgaade med Seiren; kun i et Tilfælde bleve 75 Chilenere nedhugne af 2000 Peruanere.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.